

Warszawa, dnia 16 marca 2021 r.

Sygn. akt KR II R 41/19

Decyzja nr KR II R 41/19

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji:

Wiktor Klimiuk, Łukasz Kondratko, Robert Kropiwnicki, Paweł Lisiecki, Jan Mosiński,
Bartłomiej Opaliński, Sławomir Potapowicz,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 16 marca 2021 r.

sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 17 października 2011 r.

nr 444/GK/DW/2011, dotyczącej nieruchomości położonej przy ul. Czerniakowskiej

w Warszawie, działka ew. nr .

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy reprezentowanego przez Prezydenta
m.st. Warszawy, M P , K S E M

oraz Prokuratora Regionalnego w Warszawie,

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych
dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz.U. z 2018 r.

poz. 2267 oraz z 2020 r. poz.1709, dalej: ustawa z dnia 9 marca 2017 r.),

orzeka:

**stwierdzić, że decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 17 października 2011 r.
nr 444/GK/DW/2011 została wydana z naruszeniem prawa.**

UZASADNIENIE

I

Przebieg postępowania administracyjnego przed Komisją do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), działając na podstawie art. 15 ust. 2 i 3 w zw. z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., postanowieniem z 26 listopada 2019 r. wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze KR II R 41/19, w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 17 października 2011 r., nr 444/GK/DW/2011, dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Czerniakowskiej, działka nr w obrębie o powierzchni 148 m², dla której założono księgę wieczystą nr .

Komisja, działając na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., na posiedzeniu niejawnym w dniu 26 listopada 2019 r. postanowiła zawiadomić właściwe organy administracji oraz sądy o wszczęciu z urzędu postępowania.

Zawiadomieniem z 26 lipca 2019 r. poinformowano strony o wszczęciu postępowania rozpoznawczego w sprawie decyzji reprivatyzacyjnej dotyczącej nieruchomości położonej przy ul. Czerniakowskiej, działka nr w obrębie o powierzchni 148 m².

Komisja, działając na podstawie art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., postanowieniem z 26 listopada 2019 r. zwróciła się także do Społecznej Rady z wnioskiem o wydanie opinii w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 17 października 2011 r., nr 444/GK/DW/2011. Członkowie Społecznej Rady potwierdzili własnoręcznymi podpisami jego otrzymanie.

Ww. postanowienia i zawiadomienia zostały opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 28 listopada 2019 r.

Postanowieniem z 26 listopada 2019 r. (KR VII KW 60/19) Komisja zabezpieczyła postępowanie rozpoznawcze przed Komisją do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 17 października 2011 r., nr 444/GK/DW/2011 dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Czerniakowskiej poprzez nakazanie wpisu w księdze wieczystej nr .

Ogłoszenie postanowienia w Biuletynie Informacji Publicznych, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości nastąpiło w dniu 4 grudnia 2019 r.

W dniu 14 stycznia 2020 r. do Ministerstwa Sprawiedliwości wpłynęło postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z 8 stycznia 2020 r. o zawieszeniu na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. postępowania zarejestrowanego pod sygnaturą KOC/7182/Go/18 w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji nr 444/GK/DW/2011 Prezydenta m.st. Warszawy z 17 października 2011 r.

W dniu 29 stycznia 2020 r. Przewodniczący Komisji, z uwagi na szczególnie skomplikowany stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronie czynnego udziału w postępowaniu, zawiadomił o wyznaczeniu nowego terminu załatwienia sprawy w przedmiocie decyzji nr 444/GK/DW/2011, na dzień 27 marca 2020 r.

Zawiadomienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 30 stycznia 2020 roku. Kolejnymi zawiadomieniami z 26 marca, 22 maja, 21 lipca, 24 września i 11 grudnia 2020 r. oraz 17 lutego 2021 r. wskazywano nowe terminy załatwienia sprawy.

Natomiast w dniu 25 lutego 2021 r. zawiadomiono poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości o zakończeniu postępowania dowodowego oraz o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

W dniu 15 marca 2021 r. Społeczna Rada złożyła Komisji opinię nr 10/2021 w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 444/GK/DW/2011.

Na marginesie należy wskazać, że w dniu 16 marca 2021 r. decyzjami nr KR II R 56a/19 oraz KR II R 56b/19 Komisja stwierdziła wydanie z naruszeniem prawa decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 17 października 2011 r. nr 445/GK/DW/2011 oraz z 15 grudnia 2010 r. nr 453/GK/DW/2010.

II.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Opis nieruchomości

Dawna nieruchomość warszawska położona przy ul. Czerniakowskiej hip. nr 12349 obecnie stanowi działkę ewidencyjną nr w obrębie . Grunt ten stanowi niezabudowane podwórko. Nieruchomość nie jest objęta żadnym obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, ani też nie zostały ustalone w drodze decyzji warunki jej zabudowy. Zgodnie z uchwałą nr LXXXII/2746/2006 Rady m.st. Warszawy z 10 października 2006 r. w sprawie studium uwarunkowań kierunków zagospodarowania

przestrzennego m.st. Warszawy – nieruchomość ta położona jest w obszarze oznaczonym jako M1.20 – obszar zabudowy mieszkaniowej, wielorodzinnej o wysokości do 20 m.

2. Dawni właściciele nieruchomości

Z zaświadczenia Sądu Grodzkiego w Warszawie-Oddział Ksiąg Wieczystych z 29 września 1948 r. nr 84/48 wynika, że tytuł własności nieruchomości warszawskiej nr 12349, położonej przy ul. Zagórnej, należał do M. J. Z. (9/10 części) i F. K. Z. (1/10 części) na mocy aktu kupna z dnia września 1938 r.

3. Nastęstwo prawne po dawnych właścicielach nieruchomości

3.1. Przebieg spadkobrania po zmarłej Marii Jadwidze Zbrozińskiej

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi z września 1967 r., sygn. akt orzeczono, że spadek po M. Z. nabyli: mąż F. K. Z. w 2/8 części spadku oraz dzieci K. I. Z. i M. W. po 3/8 części spadku.

3.2. Przebieg spadkobrania po zmarłym Franciszku Ksawerym Zbrozińskim

3.2.1. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi z lutego 1981 r., sygn. akt orzeczono, że spadek po F. K. Z. zmarłym stycznia 1981 r. nabyli żona J. K. Z. oraz córki K. Z. O. i M. Pi, po 1/3 części spadku każda z nich.

3.2.2. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z grudnia 2003 r., sygn. akt orzeczono, że spadek po J. K. Z. zmarłej lipca 1984 r., na podstawie ustawy nabył Skarb Państwa w całości.

3.2.3. Zgodnie z aktem poświadczenia dziedziczenia z lipca 2010 r., Rep. A nr , że spadek po K. I. Z. -S, zmarłej lipca 2010 r., nabyła jej córka K. S, na podstawie testamentu sporządzonego w formie aktu notarialnego z września 2003 r. (Rep. A).

3.2.4. M. W. Z. zmieniła nazwisko na „P.” (zgodnie z odpisem skróconym aktu małżeństwa z r.), natomiast K. I. Z. zmieniła nazwisko na „Z -O.” (odpis skrócony aktu małżeństwa z r.) a następnie na „Z -S.” (odpis skrócony aktu małżeństwa z r.)

4. Postępowanie dekretowe

4.1. Nieruchomość została objęta działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy. Dnia 21 listopada 1945 r., tj. z dniem wejścia w życie dekretu, nieruchomości warszawskie, w tym grunt przedmiotowej nieruchomości, na podstawie art. 1 dekretu przeszły na własność gminy m.st. Warszawy.

4.2. Objęcie niniejszego gruntu przez Gminę nastąpiło 16 sierpnia 1948 r., z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Nr 20 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy. Termin do składania wniosku o przyznanie prawa własności czasowej mijał dnia 16 lutego 1949 r.

4.3. w dniu 16 października 1948 r. M Z i F Z. złożyli do Zarządu Miejskiego w Warszawie wniosek o przyznanie im za czynszem symbolicznym prawa własności czasowej do terenu nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Zagórnej 12a nr hip. 12349. Do wniosku tego załączyli świadectwo hipoteczne oraz dowód wpłaty 3000 zł tytułem opłaty manipulacyjnej.

4.4. Orzeczeniem z 19 maja 1967 r. nr GT.III.II-6/Z/6/148/66 Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawa odmówiło M Z i F Z przyznania prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości warszawskiej, poł. przy ul. Zagórnej 12a nr hip. 12349 wynoszącej 780,20 m² i stwierdziło, że wszystkie budynki znajdujące się na powyższym gruncie przeszły na własność Państwa. w uzasadnieniu powołano się na art. 7 ust. 5 dekretu.

4.5. Decyzją z maja 2004 r., Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., po rozpatrzeniu wniosku adw. J S , pełnomocnika K Z i M P stwierdził nieważność decyzji Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawa nr GT.III.II-6/Z/6/148/66 z 15 maja 1967 r. w uzasadnieniu wskazano, że w aktach przedmiotowej sprawy brak jest informacji o przeznaczeniu gruntu przy ul. Zagórnej 12a w Warszawie w planie zagospodarowania przestrzennego, będącej podstawową kwestią wymagającą wyjaśnienia w sprawie przyznania prawa wieczystego użytkowania na rzecz M Z i F Z , co niewątpliwie uniemożliwiało rozpatrzenie wniosku. SKO stwierdziło, że z uzasadnienia orzeczenia PRN nie wynika, czy dotychczasowe i dalsze wykorzystywanie nieruchomości przy ul. Zagórnej 12a w Warszawie na budownictwo mieszkaniowe koliduje z racjonalną odbudową i rozbudową stolicy.

4.6. Ponadto maja 2008 r. M P oraz K. Z udzieliły pełnomocnictwa K. D. do występowania w ich imieniu i reprezentowania we wszystkich sprawach dotyczących nieruchomości Zagórna 12a, a w związku z tym

do reprezentowania przed organami administracji państwowej i samorządowej, urzędami, wobec osób fizycznych i wszelkich instytucji w tym parafii oraz Archiwum Państwowego.

W zakresie udzielonego pełnomocnictwa, K D upoważniony został do składania w imieniu mocodawcy pism, podań, wniosków, składania wszelkich oświadczeń związanych z realizacją udzielonego pełnomocnictwa, odbioru i kwitowania dokumentów, pism, wszelkiej dokumentacji i korespondencji dotyczącej stanu prawnego ww. nieruchomości oraz przesylek, przekazów i do dokonywania wszelkich tych czynności, które w zakresie tego pełnomocnictwa okażą się potrzebne, występowania o wydanie wszelkich dokumentów dot. urodzin, małżeństw i zgonów osób związanych z nieruchomością, z prawem kwitowania korespondencji, jak również występowania w postępowaniach przed Urzędami Skarbowymi w sprawie rozliczenia podatków spadkowych z prawem do składania zeznań, oświadczeń, odwołań, zapłaty wymierzonego podatku oraz zwrotu kwot nadpłaconych. Ustalono, że w zakresie udzielonego pełnomocnictwa K D ma prawo do powoływania dalszych pełnomocników (substytucja).

5. Decyzja reprivatyzacyjna

Decyzją z 17 października 2011 r., nr 444/GK/DW/2011 Prezydent m.st. Warszawy po rozpoznaniu wniosku z 16 października 1948 r. ustanowił na 99 lat prawo użytkowania wieczystego do udziału wynoszącego 148 m² oznaczonego jako działka ewidencyjna nr w obrębie , na rzecz M P w udziale 107/240 części oraz K Zl -S w udziale 107/240 części.

6. Wykonanie decyzji reprivatyzacyjnej

Aktem notarialnym z września 2012 r. Rep. A nr przedstawiciele m.st. Warszawy () zawarli z M B działającym w imieniu M P i K Z -S , jako ich pełnomocnikiem, umowę o oddanie niezabudowanej działki przy ul. Czerniakowskiej w Warszawie, oznaczonej nr ewidencyjnym nr w obrębie) obszarze 148 m², uregulowanego w księdze wieczystej w użytkowanie wieczyste.

7. Sprzedaż prawa użytkowania wieczystego

7.1. Następnie aktem notarialnym z października 2012 r. Rep. A nr M B – działający zarówno w imieniu spółki P sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, jak również w imieniu i na rzecz M P i K

Z -S – sprzedał spółce P prawo użytkowania wieczystego należących do jego mocodawczyń: udziałów wynoszących po 30807/100000 części w nieruchomości gruntowej, składającej się z **działek ewidencyjnych nr** oraz o łącznym obszarze 627 m² położonej przy ul. Zagórnej 12a w Warszawie oraz takie same udziały we współwłasności dwóch pięciokondygnacyjnych budynków mieszkalnych, stanowiących odrębne nieruchomości, jak również udziałów wynoszących po 107/240 części w nieruchomości gruntowej, stanowiącej **działkę ewidencyjną o numerze** o obszarze 0,0148 ha położonej przy ul. Czerniakowskiej w Warszawie; za łączną cenę w kwocie zł. M

E oświadczył, że sprzedające otrzymały umówioną kwotę .

7.2. Aktem notarialnym z kwietnia 2015 r. Rep. A nr T W działający w imieniu i na rzecz spółki P Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie sprzedał E M udział wynoszący 214/240 części w prawie użytkowania wieczystego niezabudowanej działki nr o obszarze 0,0148 ha, za cenę w kwocie zł, pod warunkiem, iż Prezydent m.st. Warszawy nie wykona prawa pierwokupu przysługującego Gminie m.st. Warszawa na podstawie art. 109 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

W związku z nieskorzystaniem przez Prezydenta m.st. Warszawy z prawa pierwokupu, aktem notarialnym z maja 2015 r. Rep. A nr , T W działający w imieniu i na rzecz P sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, w wykonaniu umowy sprzedaży warunkowej z kwietnia 2015 r. przeniósł na rzecz E M udział wynoszący 214/240 części w prawie użytkowania wieczystego niezabudowanej działki gruntu nr .

8. Sprzeciw Prokuratora

Pismem z listopada 2018 r. Prokurator del. do Prokuratury Regionalnej w Warszawie wniósł do Samorządowego Kolegium Odwoławczego sprzeciw od ostatecznej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 17 października 2011 r. Nr 444/GK/DW/2011. Prokurator zarzucił decyzji rażące naruszenie art. 7, 28, 30, 77 w zw. z art. 140 k.p.a. poprzez skierowanie ww. decyzji do K Z -S , która zmarła lipca 2010 r., a tym samym utraciła status strony w postępowaniu. Ponadto organ zaniechał wezwania do udziału w sprawie następców prawnych zmarłej. Na podstawie art. 158 § 1 w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 i art. 186 k.p.a. Prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, jako wydanej z rażącym naruszeniem prawa.

9. Inne postępowania

Zgodnie z pismem Prokuratury Okręgowej w Warszawie, Wydział II ds. Przestępczości Gospodarczej (data pisma września 2019 r.) Prokuratura ta pod sygnaturą prowadziła postępowanie dotyczące podejrzenia popełnienia przestępstwa przez M E dotyczące:

1. dokonanego w okresie od .08.2010 r. do .07.2012 r. w Warszawie, przestępstwa polegającego na działaniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez pełnomocnika spadkobierców przedwojennych właścicieli nieruchomości położonej przy ul. Zagóma 12a, to jest przez pełnomocnika M P oraz K Z -S , ustanowionego przez tych spadkobierców na podstawie pełnomocnictwa z .05.2008 r., polegającego na tym, że ww. korzystając z udzielonego mu pełnomocnictwa, które wygasło w dniu .07.2010 r., poprzez podstępne wprowadzenie w błąd urzędników m.st. Warszawy, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie około zł m.st. Warszawa poprzez doprowadzenie do wydania przez Urząd m.st. Warszawy decyzji przyznającej M P oraz K Z -S udziałów w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości położonej przy ul. Zagórnej 12a w Warszawie oraz udziałów w prawie własności posadowionego na niej budynku, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

2. dokonanego w okresie od .07.2012 r. do .10.2012 r. w Warszawie, przez pełnomocnika spadkobierców przedwojennych właścicieli nieruchomości położonej przy ul. Zagórnej 12a, przestępstwa polegającego na tym, że w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ww. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, doprowadził m.st. Warszawa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie około złotych, poprzez podstępne wprowadzenie w błąd urzędników m.st. Warszawy oraz notariusza, w ten sposób, że posłużył się wygasłym w dniu .07.2010 r. pełnomocnictwem udzielonym przez K Z -S oraz M P i zawarł w dniu .07.2012 r. umowę o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste nieruchomości położonej przy ul. Zagórnej 12a w Warszawie oraz w dniu .10.2012 roku umowę sprzedaży tejże nieruchomości, czym działał na szkodę spadkobierców K Z -S , tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

3. dokonanego w okresie od 15.12.2014 roku do października 2017 roku w Warszawie, popełnienia przez przedstawiciela spółki P sp. z o.o. przestępstwa polegającego na tym, że w/w działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził właścicieli lokali

wchodzących w skład Wspólnoty Mieszkaniowej w Warszawie przy ul. Zagórnej 12a do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie zł, w ten sposób, że posłużycywszy się nieodpowiadającym rzeczywistości wpisem w księdze wieczystej prowadzonej dla tejże nieruchomości, zgodnie z którym P sp. z o.o. dysponowała większością udziału w nieruchomości wspólnej i zarazem większością głosów na zebraniu Wspólnoty, występując jako pełnomocnik P sp. z o.o. skłonił ich do podjęcia uchwały w przedmiocie wyrażenia zgody na przebudowę i wyodrębnienie z części wspólnych budynku przy ul. Zagórnej 12a w Warszawie czterech nowych lokali i w dalszej kolejności na przeniesienie ich własności na siebie, w zamian za świadczenia o rażąco niższej wartości, w sytuacji gdy spółka P sp. z o.o. nie dysponowała większością udziału w nieruchomości wspólnej budynku, działając na szkodę Wspólnoty Mieszkaniowej w Warszawie przy ul. Zagórnej 12a, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Postępowanie to zostało umorzona na mocy postanowienia z 5 sierpnia 2019 r.: a) na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego w odniesieniu do dwóch pierwszych czynów b) oraz na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec tego, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego w odniesieniu do trzeciego opisanego powyżej czynu.

10. Materiał dowodowy zgromadzony przez Komisję

Powyższy stan faktyczny Komisja ustaliła na podstawie dokumentów zgromadzonych w toku postępowania rozpoznawczego oraz poprzedzających je czynności sprawdzających, w tym akt własnościowych otrzymanych z Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy, akt postępowań toczących się przed Samorządowym Kolegium Odwoławczym w Warszawie oraz akt postępowań pozakarnych prowadzonych przez Prokuratora.

III

Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

1. Decyzja reprivatyzacyjna została wydana z rażącym naruszeniem prawa (art. 29 pkt 1 ust. 4 w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.)

1.1. Komisja w toku przeprowadzonego postępowania dowodowego ustaliła, że jedna z beneficjentek decyzji reprivatyzacyjnej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 17 października 2011 r., nr 444/GK/DW/2011, K Z -S zmarła pca

2010 r. Oznacza to, że ww. decyzja Prezydenta m.st. Warszawy została skierowana do osoby nieżyjącej.

1.2. Instytucja stwierdzenia nieważności pozwala podmiotom administrującym na eliminację wadliwych aktów administracyjnych. w doktrynie wskazuje się, że unormowanie prawne nieważności decyzji administracyjnej z mocą wsteczną jest swoistą konstrukcją procedury administracyjnej, zbliżoną do nieważności względnej, która nie odpowiada w pełnym zakresie ani nieważności czynności prawa cywilnego, ani też nieważności postępowania cywilnego jako przesłanki środków odwoławczych (Adamiak, Borkowski, Komentarz, 2009, s. 577, M. Kamiński, Nieważność decyzji administracyjnej. Studium teoretyczne, Kraków 2006, s. 242). Ocena istnienia przesłanek stwierdzenia nieważności wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a. następuje na podstawie przepisów prawa materialnego obowiązujących w dacie wydania decyzji podlegającej weryfikacji, a nie na podstawie przepisów prawa materialnego z daty stwierdzenia nieważności. w tezie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 28 listopada 1997 r. (sygn. akt III SA 1134/96, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/6E21D1468A>) zawarto stanowisko, że *rozstrzygający dla oceny, czy zachodzą przesłanki stwierdzenia nieważności decyzji z powodu rażącego naruszenia prawa, jest stan prawa z wydania tej decyzji; na taką ocenę nie może mieć wpływu ani późniejsza zmiana prawa, ani tym bardziej zmiana interpretacji tego prawa.*

1.3. w ocenie Komisji w niniejszej sprawie doszło do wydania decyzji administracyjnej z rażącym naruszeniem prawa, co stanowi przesłankę zarówno stwierdzenia nieważności decyzji w całości, lub stwierdzenie wydania jej z naruszeniem prawa, jeżeli zaszyły nieodwracalne skutki prawne. w literaturze wskazuje się, że pojęcie „prawo” w zwrocie „rażące naruszenie prawa” powinno być rozumiane szeroko, obejmując swoim zakresem przepisy prawa materialnego, procesowego oraz przepisy o charakterze ustrojowym (J. Borkowski, [w:] Adamiak, Borkowski, Komentarz, 2009, s. 599). Podobne stanowisko reprezentuje orzecznictwo (np. w wyroku WSA w Rzeszowie z 8 maja 2014 r. II SA/Rz 194/14).

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 3 kwietnia 2009 r. (sygn. akt II OSK 479/08 <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/EC3EDF940E>) wskazał, że „Jedną z przesłanek art. 156 § 1 k.p.a. skutkującą nieważnością decyzji jest wydanie jej z rażącym naruszeniem prawa, o czym traktuje art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. (...) o rażącym naruszeniu prawa można mówić, gdy decyzja jest ewidentnie sprzeczna z wyraźnym i niebudzącym wątpliwości przepisem a naruszenie jest tak ciężkie, że powoduje sankcję nieważności. Uzupełniając powyższe słusznie przytoczone stanowisko Sądu pierwszej instancji należy wskazać również utrwalone w doktrynie i orzecznictwie Sądów stanowisko, iż "rażącym naruszeniem prawa jest tylko takie jego

naruszenie, w wyniku którego powstają skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności (wyrok NSA z 27 maja 1988 r., GAP 1988, nr 13, s. 43; wyrok NSA z 26 sierpnia 1987 r., PiŻ nr 12, s. 15)”.

W orzecznictwie, jak i w piśmiennictwie, ukształtował się pogląd, wedle którego przypisanie decyzji wady nieważności w przypadku naruszenia przepisów proceduralnych dopuszczalne jest wyłącznie, gdy naruszenie tych przepisów ma charakter rażący i pozostaje w związku z ostatecznym rozstrzygnięciem sprawy. w odniesieniu do tych przepisów można by zatem mówić o rażącym ich naruszeniu wówczas, gdy w sposób nie budzący wątpliwości, a więc oczywisty, nie zastosowano by ich w trakcie prowadzonego postępowania lub zastosowano by je oczywiście nieprawidłowo. Naruszenie prawa procesowego w sposób rażący to takie naruszenie, które prowadzić musi do podjęcia wadliwego rozstrzygnięcia z tego właśnie powodu, musi przekładać się bezpośrednio na treść decyzji i musi w niej tkwić (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 13 października 2016 r., II OSK 3347/14 oraz przywołane w nim orzeczenia, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/F258A8037D>).

1.4. Jak wskazano wyżej, decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z 17 października 2011 r. nr 444/GK/DW/2011 została skierowana do osoby, która nie żyła w dacie jej wydania. Okoliczność ta wyczerpuje przesłankę, o której mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Orzecznictwo sądowe prezentuje w powyższym zakresie jednolitą linię, wskazując, między innymi, że **„Rozstrzygnięcie sytuacji prawnej osoby, która zmarła po wszczęciu postępowania, uznać należy za rażące naruszenie prawa, dające podstawę do stwierdzenia nieważności orzeczenia administracyjnego (art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.)”** (por. wyrok WSA w Warszawie z 27 stycznia 2020 r. i SA/Wa 1777/18, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/11635B733F>, wyrok NSA z 27 października 2020 r. i OSK 251/19, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/1B1D27F747>; wyrok NSA z 20 września 2002 r. i SA 428/01, OSP 2004, Nr 3, poz. 33; <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/535472588B>).

W orzecznictwie wskazuje się, że rażące naruszenie prawa to naruszenie prawa o wyjątkowym ciężarze gatunkowym unicestwiający nawiązany stosunek administracyjno-prawny (por. <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/41CBEA56B4>, wyrok NSA z 27 października 2017, II OSK 336/16). Rażące naruszenie prawa ma miejsce wtedy, gdy w stanie prawnym niebudzącym wątpliwości co do jego rozumienia wydaje się decyzję, która treścią swego rozstrzygnięcia stanowi negację całości lub części obowiązujących przepisów. „Rażące naruszenie prawa”, o którym mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., stanowi podstawę stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej, w sytuacji, gdy treść decyzji pozostaje w wyraźnej

sprzeczności z przepisami prawa i gdy charakter tego naruszenia powoduje, że decyzja taka nie może być akceptowana jako akt wydany przez organ praworządny państwa.

Materiał dowody zebrany przez Komisję w toku postępowania rozpoznawczego pozwala na niebudzące wątpliwości ustalenie, że w dacie wydania przez Prezydenta m.st. Warszawy decyzji reprivatyzacyjnej strona postępowania, do której skierowane było orzeczenie, tj. K . Z -S , nie żyła. Okoliczność ta ma istotne znaczenie w niniejszym postępowaniu. Koniecznym elementem każdego postępowania administracyjnego są jego podmioty, do których należą organ administracyjny, mający zdolność prawną do jego prowadzenia oraz strona, o której prawach organ administracyjny orzeka w danym postępowaniu. w obecnym stanie prawnym osoba fizyczna może być stroną postępowania, jeżeli posiada zdolność do bycia podmiotem praw i obowiązków, a zatem jeżeli ma zdolność prawną (zob. art. 30 k.p.a.). Zgodnie z art. 8 k.c. osoba fizyczna posiada zdolność prawną od chwili narodzin, aż do śmierci. z chwilą śmierci osoba fizyczna przestaje nią być, w związku z tym nie jest podmiotem praw i obowiązków ani nie ma zdolności prawnej, czy zdolności do działań prawnych, w tym zdolności do czynności prawnych. Śmierć osoby fizycznej oznacza zatem ustanie bytu osoby fizycznej.

Wspomniany wyżej wyrok WSA o sygnaturze i SA/Wa 1777/18 (wydany w składzie: Agnieszka Jędrzejewska-Jaroszewicz, Anna Wesolowska /przewodniczący sprawozdawca/ Elżbieta Sobielska) wyjaśnia ponadto, że osoba fizyczna nabywa zdolność prawną, rozumianą jako zdolność do bycia podmiotem praw i obowiązków – stosownie do treści art. 8 k.c. – z chwilą urodzenia, traci ją natomiast poprzez wygaśnięcie w dacie swojej śmierci. Oznacza to, że osoba zmarła nie może być uczestnikiem żadnego postępowania, które powinno być po jej śmierci kontynuowane z udziałem następców prawnych. Ponadto jedną z zasad postępowania administracyjnego jest zasada czynnego udziału strony w postępowaniu administracyjnym (wypływająca z art. 10 k.p.a.), z której wynika, między innymi, obowiązek organu ustalenia z urzędu stron danego postępowania, powiadomienia ich o wszczęciu postępowania, a także doręczenia wszystkim podmiotom będącym stronami wydanych w sprawie pisemnych rozstrzygnięć (art. 109 § 1 k.p.a.).

1.5. w ocenie Komisji skierowanie decyzji administracyjnej wobec nieżyjącej strony wyczerpuje przesłankę „rażącego naruszenia prawa” i prowadzić może w konsekwencji do stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej w całości. K . Z -S nie mogła być stroną w postępowaniu dekretowym przed Prezydentem m.st. Warszawy.

Zmarła w dniu lipca 2010 r., K. I. Z -S , nie brała udziału w postępowaniu. Ponadto, mimo, iż zgodnie z aktem poświadczenia dziedziczenia z lipca

2010 r., (Rep. A nr ...), spadek po zmarłej nabyła jej córka K... S... nie umożliwiono K... S... udziału w postępowaniu, zgodnie z art. 30 § 4 k.p.a., w myśl którego w sprawach dotyczących praw zbywalnych lub dziedzicznych w razie zbycia prawa lub śmierci strony w toku postępowania na miejsce dotychczasowej strony wstępują jej następcy prawni. Tymczasem w aktach własnościowych brak jest dokumentu, z którego wynikałoby, że również K... S... miała możliwość udziału w postępowaniu, kierowano do niej korespondencję, a nawet doręczono decyzję reprivatyzacyjną. Poza tym brak jest danych by udzieliła K... D... pełnomocnictwa do udziału w postępowaniach administracyjnych, analogicznego do pełnomocnictwa z ... maja 2008 r.

2. Nieodwracalne skutki prawne wywołane przez decyzję reprivatyzacyjną

2.1. Ustawa z 9 marca 2017 r. wyraźnie wskazuje (por. art. 29 pkt 1 ust 4 tej ustawy), że jeżeli decyzja reprivatyzacyjna wywołała skutki prawne, o których mowa w art. 2 pkt 4, Komisja stwierdza jej wydanie z naruszeniem prawa i wskazuje okoliczności, z powodu których nie można jej uchylić albo stwierdzić nieważności. Komisja, analizując stan faktyczny sprawy, w toku prowadzonego przez siebie postępowania, stwierdziła, że takie okoliczności miały miejsce, co oznacza, że decyzja Prezydenta m.st. Warszawy nr 444/GK/DW/2011 wywołała nieodwracalne skutki prawne w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

2.2. Zgodnie z przepisem art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. pod pojęciem nieodwracalnych skutków prawnych należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia prawa własności albo prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie nastąpiło ono nieodpłatnie lub na rzecz nabywcy działającego w złej wierze, lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Co do zasady, przeniesienie prawa własności lub prawa użytkowania wieczystego na rzecz osoby trzeciej, przesądza w związku z tym o nieodwracalności skutków prawnych. Wyjątek dotyczy natomiast m.in. sytuacji, gdy nabywca działał w złej wierze.

Pojęcie „nieodwracalności skutku prawnego” w płaszczyźnie prawa administracyjnego odnosi się do takich następstw decyzji administracyjnej (reprivatyzacyjnej), w których brak jest możliwości odmiennego ukształtowania sytuacji prawnej jednostki od tej, będącej następstwem decyzji administracyjnej, co wyklucza powrót do stanu poprzedniego (B. Adamiak, Glosa do uchwały SN z 28 maja 1992 r., III AZP 4/92, OSP 1993, nr 5, poz. 104; P. Przybysz, Kodeks postępowania administracyjnego, Warszawa 2017). Funkcjonuje ono na gruncie art. 156 k.p.a. i stanowi przesłankę negatywną, która wyłącza stwierdzenie nieważności

decyzji administracyjnej, pomimo istnienia wad kwalifikowanych określonych w art. 156 § 1, 3, 4, 7 k.p.a. Nieodwracalność skutków prawnych wynika z następczej w stosunku do uprzedniej decyzji administracyjnej czynności prawnej, nie dotyczy natomiast skutków wynikających z samego faktu wydania decyzji (M. Wincenciak, O tzw. „nieodwracalnych skutkach prawnych” decyzji administracyjnej [w:] Kodyfikacja Postępowania Administracyjnego. Na 50-lecie kpa, red. J. Niczyporuk, Lublin 2010, s. 901-902).

2.3. w orzecznictwie sądów administracyjnych podkreśla się, że „zawarcie umowy notarialnej i przeniesienie własności nieruchomości będące wynikiem wydania wadliwej decyzji administracyjnej dotyczącej sprzedaży nieruchomości powoduje powstanie nieodwracalnych skutków prawnych” (por. wyrok NSA z 14 stycznia 1998 r., V SA 432/96, LEX nr 45663).

O nieodwracalności skutków prawnych może być mowa jedynie w przypadku pozytywnej decyzji reprivatyzacyjnej. Zgodnie z wyrokiem NSA z 5 czerwca 2012 r., II OSK 292/11 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/730032490A>), decyzja powodująca nabycie prawa własności nieruchomości wywołuje nieodwracalne skutki prawne w rozumieniu art. 156 § 2 k.p.a., jeżeli następnie to prawo własności jest przedmiotem obrotu prawnego w warunkach pozwalających na zastosowanie przepisów o rękojmi wiary publicznej ksiąg wieczystych.

Co prawda art. 156 § 2 k.p.a. został na mocy art. 38 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. wyłączony w postępowaniach przed Komisją, jednakże właściwe wydaje się odwołanie w tym zakresie do utrwalonego orzecznictwa, z którego wynika jak należy rozumieć pojęcie nieodwracalnych skutków prawnych i zastosowanie. Należy bowiem zauważyć, że zgodnie z zasadą racjonalnego ustawodawcy należy założyć, że obydwu regulacjach zawarto analogiczne rozwiązania.

2.4. Z okoliczności sprawy wynika, że aktem notarialnym z 4 września 2012 r. Rep. A nr 16214/2012 przedstawiciele m.st. Warszawy (zawarli z M [imię] [nazwisko] (działającym w imieniu M [imię] [nazwisko] i K [imię] [nazwisko] Z [imię] [nazwisko]-S [imię] [nazwisko], jako ich pełnomocnikiem), umowę o oddanie niezabudowanej działki przy ul. Czerniakowskiej w Warszawie, oznaczonej nr ewidencyjnym nr [numer] w obrębie [obszar] o obszarze 148 m², uregulowanego w księdze wieczystej [numer] w użytkowanie wieczyste.

Następnie aktem notarialnym z [data] października 2012 r. Rep. A nr [numer] doszło do sprzedaży przez beneficjentki decyzji udziałów wynoszących łącznie 214/240 części w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej, stanowiącej działkę ewidencyjną nr [numer]

o powierzchni 0,0148 ha położonej przy ul. Czerniakowskiej w Warszawie, na rzecz P... sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie.

W trakcie kolejnej transakcji (akt notarialny z ... kwietnia 2015 r. Rep. A nr ...), T... W... działający w imieniu i na rzecz P... sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie sprzedał E... M... udział wynoszący 214/240 części w prawie użytkowania wieczystego niezabudowanej działki gruntu nr ... o powierzchni 0,0148 ha, pod warunkiem, iż Prezydent m.st. Warszawy nie wykona prawa pierwokupu przysługującego Gminie m.st. Warszawa na podstawie art. 109 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. A w konsekwencji, aktem notarialnym z ... maja 2015 r. Rep. A nr ..., w wykonaniu umowy sprzedaży warunkowej z ... kwietnia 2015 r. oraz w związku z nieskorzystaniem przez Prezydenta m.st. Warszawy z prawa pierwokupu, przeniesiono na rzecz E... M... udział wynoszący 214/240 części w prawie użytkowania wieczystego niezabudowanej działki gruntu nr ...

2.5. Na skutek nowelizacji ustawy z dnia 9 marca 2017 r. została wprowadzona w art. 41a ust. 3 samodzielna definicja „złej wiary”. w myśl wskazanego przepisu, w złej wierze jest ten, kto w chwili dokonania czynności prawnej z osobą, o której mowa w ust. 1, wiedział lub z łatwością mógł się dowiedzieć o okolicznościach, o których mowa w art. 30 ust. 1 ustawy. Dokonując ustaleń w zakresie dobrej albo złej wiary podmiotu, który nabył prawa lub roszczenia do nieruchomości warszawskiej – w kontekście zaistnienia albo niezastnienia nieodwracalnych skutków prawnych – już na wstępie należy zaznaczyć, że pojęcie „złej wiary” na gruncie art. 2 pkt 4 oraz art. 41a ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. nie odwołuje się do żadnego innego przepisu prawa, który miał definiować jego znaczenie, a w szczególności nie odwołuje się do znaczenia wymienionego terminu określonego w art. 6 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece.

Pojęcie dobrej i złej wiary stanowi kategorię właściwą dla prawa cywilnego, której nie można przypisać jednolitego znaczenia. Na gruncie prawa cywilnego nie istnieje definicja ustawowa dobrej wiary. w literaturze nie ma również zgodności co do kwestii, czy pojęcie to należy rozumieć w jednakowy sposób na gruncie całego prawa cywilnego wyrażane było przekonanie, że kryteria oceny są płynne, a tezy o jednolitości pojęcia dobrej wiary w polskim prawie rzeczowym nie da się utrzymać (A. Szpunar, *Dobra wiara jako przesłanka nabycia własności ruchomości od nieuprawnionego*, PiP 1997, z. 7, s. 4; tenże, *Nabycie własności ruchomości od nieuprawnionego*, Kraków 1999, s. 92–97).

W doktrynie prawa cywilnego zauważa się, że dobra wiara jest faktem o charakterze stanu mentalnego, intelektualnym, polegającym na usprawiedliwionej niewiedzy określonego

podmiotu o istnieniu określonych stanów prawnych, w szczególności jest to błędne przeświadczenie o przysługiwaniu określonego prawa lub istnieniu określonego stosunku prawnego. Jest to subiektywne ujęcie dobrej wiary (por. W. Bryl, [w:] Kodeks cywilny. Komentarz, t. I, Warszawa 1972). Stan złej wiary stanowi sytuację przeciwną, w której występuje wiedza podmiotu albo nieusprawiedliwiona niewiedza dotycząca wskazanych stanów prawnych (por. P. Machnikowski, [w:] E. Gniewek, Kodeks cywilny. Komentarz, Warszawa 2006).

2.6. Przesłanka „nabywcy działającego w złej wierze”, o której mowa w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., nie odwołuje się do definicji zawartej w art. 6 ust 2 u.k.w.h., ponieważ ustawa zawiera własną definicję „złej wiary”.

W myśl art. 41a ust. 3, w złej wierze jest ten, kto w chwili dokonania czynności prawnej z osobą, o której mowa w ust. 1, wiedział lub z łatwością mógł się dowiedzieć o okolicznościach, o których mowa w art. 30 ust. 1 ustawy. Zła wiara dotyczy zatem obiektywnych okoliczności mogących świadczyć o wiedzy bądź łatwości pozyskania wiedzy przez nabywcę o okolicznościach wskazanych w art. 30 ust. 1 ustawy (na gruncie niniejszej sprawy o wydaniu decyzji reprivatyzacyjnej z rażącym naruszeniem prawa, tj. art. 30 ust 1 pkt 4 ustawy).

2.7. Komisja nie przesądza w tym miejscu, czy nieodwracalne skutki prawne zaszły już w chwili sprzedaży prawa do nieruchomości przez beneficjentki na rzecz P sp. z o.o. (w transakcji, w trakcie której zarówno beneficjentki, jak i spółka, były reprezentowane przez M B, który był także pełnomocnikiem beneficjentki, która zmarła przed wydaniem decyzji reprivatyzacyjnej). **Jednak, jak wskazano wyżej po tej transakcji kolejnym aktem notarialnym T N, przeniósł na rzecz E M udział w prawie użytkowania wieczystego niezabudowanej działki gruntu nr .**

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, by E M była w jakikolwiek sposób powiązana z beneficjentami dekretowymi. Brak jest również podstaw do przyjęcia, że osoba ta wiedziała o okolicznościach, o których mowa w art. 30 ust. 1 ustawy bądź też z łatwością mogła się o nich dowiedzieć. Beneficjentki wskazane w decyzji 444/GK/DW/2011 były w myśl wydanej decyzji prawowitymi następcami prawnymi przedwojennych właścicieli dekretowych, a to błędy popełnione przez organ w toku prowadzonego postępowania przesądziły o tym, że w sprawie doszło do rażących naruszeń prawa. Ponadto E M nabyła prawo do nieruchomości nie bezpośrednio od beneficjentek, lecz od spółki P, która to spółka nabyła je na podstawie aktu notarialnego z 2012 r. Trudno więc przypisać więc E M złą wiarę.

2.8. Skoro zatem weryfikowana decyzja reprivatyzacyjna spełnia przesłanki, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., Komisja jest zobligowana do

wydania jednej z decyzji, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2-4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Jednocześnie, zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja w razie, gdy decyzja reprivatyzacyjna wywołała nieodwracalne skutki prawne, wydaje decyzję, w której stwierdza wydanie tej decyzji z naruszeniem prawa i wskazuje okoliczności, z powodu których nie można jej uchylić.

Tym samym Komisja pomimo ustalenia, iż decyzja reprivatyzacyjna została wydana z rażącem naruszeniem prawa, nie była władna stwierdzić nieważności tej decyzji z uwagi na wystąpienie wyżej omówionych, nieodwracalnych skutków prawnych w odniesieniu do całej nieruchomości zbytej odpłatnie na rzecz osoby trzeciej, której to osobie nie można było – z uwagi na brak ku temu dowodów – wykazanie złej wiary. Jednocześnie brak jest podstaw normatywnych do domniemywania złej wiary, zatem nie można jej było zarzucić w realiach niniejszej sprawy.

2.9. Mając na uwadze powyższe, Komisja stwierdziła w sentencji, że decyzja Prezydenta m.st. Warszawy 17 października 2011 r. nr 444/GK/DW/2011 została wydana z naruszeniem prawa.

3. Strony postępowania rozpoznawczego

3.1. Zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wszczęciu postępowania rozpoznawczego Komisja zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest m.st. Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy.

3.2. Zasadą jest, że ustalenie interesu prawnego w postępowaniu administracyjnym następuje w toku postępowania, przy zachowaniu reguł prawa obrony przyznanej przepisami prawa procesowego. Interes prawny ma strona (strony) postępowania reprivatyzacyjnego, jednostki, których pozbawiono prawa do udziału w postępowaniu zwykłym oraz jednostki, których interes prawny wynika z następstwa prawnego, zarówno co do stron uczestniczących w postępowaniu, jak i pozbawionych tego udziału (por. wyrok NSA z 10 lutego 2009 r., sygn. akt IOSK 329/08).

Z uwagi na powyższe, za strony postępowania należało uznać beneficjentkę decyzji reprivatyzacyjnej, tj. M. F. ; następcę prawnego drugiej beneficjentki decyzji reprivatyzacyjnej, tj. K. S. ; obecnego właściciela nieruchomości, tj. Miasto Stołeczne Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy; aktualnego użytkownika wieczystego przedmiotowej nieruchomości, tj. E. M. oraz Prokuratora Regionalnego w Warszawie, który wniósł do Samorządowego Kolegium Odwoławczego

sprzeciw, od ostatecznej decyzji Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z 17 października 2011 r. Nr 444/GK/DW/2011.

4. Konkluzja

W ocenie Komisji, weryfikowana w toku toczącego się pod sygnaturą akt KR II R 41/19 postępowania rozpoznawczego decyzja reprivatyzacyjna z 17 października 2011 r. nr 444/GK/DW/2011 spełnia przesłanki, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja jest zatem zobligowana do wydania jednej z decyzji, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2-4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w razie, gdy decyzja reprivatyzacyjna wywołała nieodwracalne skutki prawne, Komisja wydaje decyzję, w której stwierdza wydanie tej decyzji z naruszeniem prawa i wskazuje okoliczności, z powodu których nie można jej uchylić.

Komisja, pomimo ustalenia, iż decyzja została wydana z naruszeniem prawa, nie miała podstawy do jej stwierdzenia nieważności, ze względu na nieodwracalne skutki prawne, które wystąpiły wskutek sprzedaży nieruchomości odpłatnie na rzecz osoby trzeciej.

Mając na uwadze powyżej wskazane okoliczności, Komisja na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. orzekła jak na wstępie.

Przewodniczący Komisji
Sebastian Kaleta

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi [j.t. Dz.U. z 2017 r. poz. 1369 ze zm. dalej: p.p.s.a.], art. 53 § 1 p.p.s.a. oraz art. 54 § 1 p.p.s.a). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).

2. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221 poz. 2193, ze zm.).

3. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawianiu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

4. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

5. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.

